

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY

VERICI TRSTENJAK

přednesené dne 11. září 2008¹

I – Úvod

1. V projednávané věci má Soudní dvůr rozhodnout o kasačním opravném prostředku, který podal bývalý poslanec Evropského parlamentu Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (dále jen „navrhovatel“) proti usnesení Soudu prvního stupně ze dne 24. dubna 2007 ve věci T-132/06, Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament².

2. Soud v tomto usnesení zamítl žalobu navrhovatele na zrušení rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 22. března 2006, jímž mělo být upraveno vrácení neprávem vyplacených poslaneckých příspěvků.

¹ — Původní jazyk: němčina.

² — Usnesení Soudu ze dne 24. dubna 2007, Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament (T-132/06, Sb. rozh. s. II-35, zveřejněné shrnutí).

II – Právní rámec

3. Článek 27 pravidel pro úhradu nákladů a příspěvků poslancům Evropského parlamentu (dále jen „pravidla NPP“) mimo jiné stanoví:

„2. Domnívá-li se poslanec, že tato pravidla byla nesprávně aplikována, může se písemně obrátit na generálního tajemníka. Nedojde-li k dohodě mezi poslancem a generálním tajemníkem, předkládá se otázka kvestorům, kteří rozhodnou po konzultaci s generálním tajemníkem. Kvestoři mohou rovněž konzultovat s předsedou a/nebo s předsednictvem.

3. Zjistí-li generální tajemník po konzultaci s kvestory, že byly poslancům Evropského parlamentu neoprávněně vyplaceny částky

z titulu příspěvků stanovených těmito pravidly, vydá nařízení směřující k inkasu těchto částek od dotčených poslanců.

společenství (dále jen „finanční nařízení“)³ stanoví:

4. Ve výjimečných případech a na návrh generálního tajemníka podaný po konzultaci s kvestory může předsednictvo v souladu s článkem 73 finančního nařízení a s jeho prováděcími pravidly pověřit generálního tajemníka dočasným pozastavením vyplácení parlamentních příspěvků do doby, než poslanec vrátí částky, které nebyly řádně použity.

„Vlastní zdroje poskytnuté Komisi a veškeré pohledávky identifikované jako jisté, o stanovené pevné částce a splatné musí být zjištěny inkasním příkazem předloženým účetnímu a oznámením o dluhu zaslaným dlužníku, přičemž obojí vypracuje příslušná schvalující osoba.“

5. Článek 73 odst. 1 finančního nařízení zní:

Při přijímání rozhodnutí předsednictvo dbá na řádný výkon mandátu poslance a na správný chod orgánu s tím, že dotčeného poslance vyslechne před přijetím takového rozhodnutí.“

„Účetní provádí inkasní příkazy řádně vystavené příslušnou schvalující osobou. Zajistí s náležitou pečlivostí, aby Společenství obdrželo své příjmy a aby byla zachována práva Společenství.“

4. Článek 71 odst. 2 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských

Účetní při vybírání pohledávek Společenství do nich započítá pohledávky dlužníka vůči Společenství, pokud jsou jisté, splatné a stanovené pevnou částkou.“

3 — Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74.

6. Článek 83 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení Rady⁴ zní:

III – Skutkový stav a řízení

„V každém stadiu řízení v případě, že má dlužník vůči Společenství také jistou a splatnou pohledávku o stanovené částce potvrzenou platebním příkazem a poté, co uvědomí příslušnou schvalující osobu a dlužníka, inkasuje účetní pohledávku započtením.“

A – Skutečnosti předcházející sporu

7. Článek 5 vnitřních pravidel provádění rozpočtu Evropského parlamentu přijatých předsednictvem dne 4. prosince 2002 stanoví:

8. Navrhovatel je bývalým poslancem Evropského parlamentu, který svůj mandát vykonával v pátém volebním období (1999 až 2004). Dopisem ze dne 26. listopadu 2003 generální tajemník Evropského parlamentu konstatoval, že navrhovatel dluží Evropskému parlamentu vzhledem k chybějícím dokladům pro využití různých poslaneckých příspěvků částku 176 516 eur. Část tohoto dluhu již byla od roku 2002 vrácena.

„3. Rozhodnutím o pověření, které přijal orgán zastoupený předsedou, je generální tajemník jmenován hlavní schvalující osobou.

4. Schvalujícím osobám uděluje pověření hlavní schvalující osoba. Další pověření udělují schvalující osoby dalším schvalujícím osobám.“

9. Generální tajemník rozhodnutím ze dne 24. února 2004 rozhodl, že část denních příspěvků a všeobecných příspěvků na náklady bude prostřednictvím započtení sražena za účelem inkasa zbývajících dlužných částek ve výši 118 360,18 eur. Rozhodnutí dále stanovilo, že v případě skončení mandátu

4 — Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145.

navrhovatele budou až do splacení jeho dluhu vůči Evropskému parlamentu sraženy překlenovací příspěvek v souvislosti s ukončením mandátu a jakékoli další platby, na které má poslanec nárok.

10. Dne 20. dubna 2004 podal navrhovatel k Soudu prvního stupně žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 24. února 2004. Na podporu svého návrhu na zrušení rozhodnutí uplatňoval osm žalobních důvodů.

11. Soud prohlásil rozsudkem ze dne 22. prosince 2005 ve věci T-146/04, Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament⁵, rozhodnutí ze dne 24. února 2004 za částečně neplatné. Soud v bodě 84 uvedeného rozsudku konstatoval, že podstatu napadeného rozhodnutí tvoří dvě části, a to, na straně jedné, zjištění generálního tajemníka, že částky uvedené v napadeném rozhodnutí byly žalobci neoprávněně vyplaceny a že je namístě je inkasovat, a, na straně druhé, rozhodnutí o inkasu započtením na příspěvky, které mají být vyplaceny žalobci. Po přezkumu druhé části prvního žalobního důvodu, která se týkala pouze legality druhé části napadeného rozhodnutí, Soud konstatoval, že toto rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž stanoví, že inkaso pohledávky za žalobcem bude provedeno započtením. Soud toto rozhodnutí odůvodnil porušením postupu stanoveného v čl. 27 odst. 4 pravidel NPP, neboť generální tajemník neměl pravomoc rozhodnout o dotyčném započtení bez pověření předsednictva.

12. První dva body výroku rozsudku znějí takto:

„1. Rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 24. února 2004 o inkasu částek vyplacených žalobci z titulu nákladů a parlamentních příspěvků se zrušuje v rozsahu, v němž stanoví, že inkaso pohledávky za žalobcem bude provedeno započtením.

2. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.“

13. Žádný z účastníků řízení nepodal proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek.

⁵ — Rozsudek Soudu ze dne 22. prosince 2005, Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament (T-146/04, Sb. rozh. s. II-5989).

14. Rozhodnutím ze dne 1. února 2006 pověřilo předsednictvo generálního tajemníka na základě čl. 27 odst. 4 pravidel NPP inkasem neprávem vyplacených částek.

15. Dne 22. března 2006 přijal generální tajemník nové rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) proti navrhovateli, jímž bylo obnoveno řízení o inkasu pohledávky za ním, čímž měla být zhojena procesní vada spočívající v chybějícím pověření v souladu s požadavky rozsudku ze dne 22. prosince 2005.

16. V napadeném rozhodnutí přihlédl generální tajemník jak k rozsudku ze dne 22. prosince 2005, tak k rozhodnutí předsednictva ze dne 1. února 2006. Odkázal rovněž na hlavní fáze řízení, jež vedlo ke zjištění dluhu ve výši 118 360,18 eur, a poukázal na skutečnost, že rozhodnutí bylo přijato za účelem splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 22. prosince 2005.

17. Podle bodu 1 výrokové části napadeného rozhodnutí byl účetní Parlamentu na základě článku 73 finančního nařízení pověřen inkasem pohledávky ve výši 118 360,18 eur. Body 1 a 2 upřesňují, že inkaso započtením proti různým příspěvkům a dalším platbám, na které má navrhovatel nárok, je možné.

B – Řízení před Soudem a napadené usnesení

18. Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 12. května 2006 podal navrhovatel žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 22. března 2006. Touto žalobou se domáhá, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a Parlamentu byla uložena náhrada nákladů řízení.

19. Navrhovatel opřel svou žalobu o jedenáct žalobních důvodů, které byly Soudem všechny zamítnuty. Napadeným usnesením zamítl Soud žalobu v plném rozsahu a uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

20. Níže budou zmiňovány pouze ty části napadeného usnesení, na něž se vztahuje projednávání kasační opravný prostředek.

21. Navrhovatel svým prvním žalobním důvodem uplatňoval porušení zásady překážky věci pravomocně rozsouzené, neboť podle jeho názoru nebylo zhojení inkasního řízení možné, jelikož Soud prohlásil rozhodnutí ze dne 24. února 2004 za neplatné z důvodu porušení kompetenčních pravidel. Nicotnost tohoto právního aktu tudíž vylučuje jeho zhojení.

22. K tomu Soud v bodě 30 napadeného usnesení uvedl, že generální tajemník podle pravidla obsaženého v čl. 27 odst. 4 pravidel NPP, jak je vyloženo v bodech 86 až 97 rozsudku, směl přijmout sporné rozhodnutí ze dne 22. března 2006 poté, co jej předsednictvo pověřilo inkasem pohledávky. Soud dále v bodě 32 napadeného usnesení uvedl, že i když srážka částky 40 398,80 eur po rozsudku ztratila svůj právní základ, nemohlo to vést k zániku pohledávky Parlamentu za navrhovatelem ve výši 118 360,18 eur, neboť otázka týkající se této částky, totiž zda je možné inkaso započtením, je otázkou jinou.

23. V důsledku toho Soud zamítl první žalobní důvod jako zjevně neopodstatněný.

24. Svým třetím žalobním důvodem se navrhovatel dovolával případu vyšší moci, aby vysvětlil nemožnost předložení dokladů pro některé výdaje.

25. Soud odmítl tento žalobní důvod jako zjevně nepřipustný, neboť podle jeho názoru nemohlo toto tvrzení zpochybnit právní moc rozsudku ze dne 22. prosince 2005.

26. Svým sedmým žalobním důvodem navrhovatel namítal, že mu nebylo oznámeno rozhodnutí předsednictva ze dne 1. února

2006. Navrhovatel byl toho názoru, že Evropský parlament porušil článek 20 Evropského kodexu řádné správní praxe, který stanoví povinnost oznamovat ta rozhodnutí, která mají vliv na práva nebo zájmy jednotlivců.

27. Soud tento žalobní důvod s poukazem na právně nezávazný charakter tohoto kodexu zamítl jako zjevně neopodstatněný.

C – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

28. Navrhovatel podal dne 2. července 2007 projednávaný kasační opravný prostředek, který byl zapsán do rejstříku kanceláře Soudního dvora dne 5. července 2007; navrhovatel v něm navrhuje aby Soudní dvůr:

- zrušil usnesení Soudu prvního stupně ze dne 24. dubna 2007 ve věci T-132/06;
- s konečnou platností rozhodl ve sporu;

- zrušil rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu ze dne 22. března 2006, jímž se žalobci ukládá povinnost vrátit částku 118 360,18 eur a jímž jsou sraženy různé příspěvky, které Evropský parlament dluží žalobci;

31. Po písemné části řízení byla na jednání, které se konalo dne 5. června 2008, vyslechnuta ústní vyjádření účastníků řízení.

- uložil žalovanému, aby nesl vlastní náklady řízení a nahradil náklady řízení vynaložené žalobcem.

D – Důvody kasačního opravného prostředku a argumenty účastníků řízení

32. Navrhovatel se proti napadenému usnesení dovolává šesti důvodů kasačního opravného prostředku.

29. Evropský parlament předložil dne 18. září 2007 kasační odpověď, ve které navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu jako neopodstatněný;
- uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

33. Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatel vyjadřuje nesouhlas s použitím článku 111 jednacího řádu Soudu, jímž byl zbaven práva na spravedlivý proces, neboť nebyl před Soudem předem vyslechnut a také nemohl odpovédět na tvrzení Parlamentu. Navrhovatel dále Soudu vytýká, že tím, že ho předem neinformoval o svém záměru rozhodnout usnesením, ho zbavil možnosti toto rozhodnutí napadnout. Soud tak podle navrhovatele porušil jeho práva obhajoby, zásadu kontradiktorního řízení a právo na spravedlivý proces.

30. Předseda Soudního dvora usnesením ze dne 12. října 2007 konstatoval, že předložení repliky není nezbytné.

34. Parlament odpovídá, že Soud řádně použil článek 111 svého jednacího řádu a že neporušil práva obhajoby navrhovatele.

35. Svým *druhým důvodem kasačního opravného prostředku* navrhovatel tvrdí, že byla porušena zásada nestrannosti, neboť o obou po sobě jdoucích žalobách, které navrhovatel podal ve věcech T-146/04 a T-132/06, a v nichž byl vydán rozsudek dne 22. prosince 2005 respektive usnesení ze dne 24. dubna 2007, rozhodovali ve věci samé titíž soudci. Výše uvedená zásada však vyžaduje, že týž soudce nemůže rozhodovat ani ve stejné soudní instanci o věci, která vychází ze skutkového stavu, který je totožný se skutkovým stavem ve věci, o níž již dříve rozhodl nebo která má s touto věcí dostatečnou spojitost.

36. Parlament namítá, že tvrzení zastávané navrhovatelem se neopírá o žádný základ a nemá žádnou oporu v judikatuře soudů Společenství. Krom toho se ve věci, v níž bylo vydáno napadené usnesení, jednalo o otázku, zda Parlament splnil povinnosti, které pro něj vyplývají z rozsudku ze dne 22. prosince 2005. Podle názoru Parlamentu tudíž nelze mít právní výhrady vůči okolnosti, že v obou věcech rozhodovali titíž soudci.

37. Svým *třetím důvodem kasačního opravného prostředku* navrhovatel tvrdí, že Soud nesprávně posoudil dosah rozsudku ze dne 22. prosince 2005. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí generálního tajemníka Parlamentu ze dne 24. února 2004 bylo z důvodu nepřislušnosti zrušeno, neměl totiž navrhovatel žádný důvod podat proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek

k Soudnímu dvoru, neboť zjištění nepřislušnosti Soudem s sebou nese nicotnost rozhodnutí stíženého touto vadou.

38. Parlament namítá, že Soud zrušil rozhodnutí generálního tajemníka Parlamentu ze dne 24. února 2004 pouze částečně v rozsahu, v němž nařizovalo inkaso částek dlužných žalobcem prostřednictvím započtení.

39. Svým *čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku* navrhovatel Soudu vytýká, že systematicky odmítá zohlednit argumenty, které navrhovatel přednesl, aby dosáhl zrušení rozhodnutí generálního tajemníka Parlamentu ze dne 22. března 2006. Posledně uvedené rozhodnutí je totiž novým rozhodnutím, které se liší od rozhodnutí ze dne 24. února 2004, a Soud byl proto povinen zkoumat věcné i formální žalobní důvody, které navrhovatel vznesl za účelem napadení tohoto rozhodnutí.

40. Parlament toto tvrzení odmítá a připomíná, že Soud v rozsudku ze dne 22. prosince 2005 sdílel názor Parlamentu, že peněžní částky byly vyplaceny neoprávněně. V důsledku toho mohlo být rozhodnutí ze dne 24. února 2004 zhojeno.

41. Svým *pátým důvodem kasačního opravného prostředku* navrhovatel Soudu vytýká, že odmítl zkoumat žalobní důvod opírající se o vyšší moc, i když takový žalobní důvod nebyl v žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. února 2004 uplatněn. Jeho kasační opravný prostředek se naopak opírá o skutečnosti, které nastaly teprve po vydání dotyčného rozhodnutí.

42. Parlament poukazuje na to, že žalobce již uplatnil v zásadě tentýž žalobní důvod v řízení, v němž byl vydán rozsudek ze dne 22. prosince 2005, a že Soud tento žalobní důvod tudíž právem zamítl. V každém případě nastaly skutečnosti, které žalobce přednesl, aby prokázal existenci vyšší moci, teprve po vydání rozhodnutí ze dne 22. března 2006, a nemohou tudíž vést k jeho zrušení.

43. Svým *šestým důvodem kasačního opravného prostředku* navrhovatel Soudu vytýká, že neprávem odmítl zkoumat, zda Parlament porušil zásadu řádné správy, zakotvenou v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie a v novém Kodexu řádné správy vydaném Parlamentem dne 6. prosince 2001. S ohledem na to navrhovatel připomíná, že výše uvedená zásada patří k základním právním zásadám, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje.

44. Parlament odpovídá, že Soud pouze konstatoval, že uvedený text nemá povahu právního aktu, a tudíž byla jeho použitelnost právem odmítnuta.

IV – Právní posouzení

A – Přezkum důvodů kasačního opravného prostředku

1. První důvod kasačního opravného prostředku: porušení práva na spravedlivý proces

45. Podle článku 58 statutu Soudního dvora se kasační opravné prostředky mohou opírat pouze o nedostatky řízení, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího opravný prostředek. Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatel v zásadě Soudu vytýká, že použil článek 111 svého jednacího řádu, což považuje za protiprávní v rozsahu, v němž mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces.

46. Navrhovatel tak namítá nedostatek řízení, kterým údajně byly poškozeny jeho zájmy. Tento důvod kasačního opravného prostředku je tudíž přípustný. Dále je třeba zkoumat, zda je tato výtká také opodstatněná, tedy zda Soud nesprávně použil článek 111 svého jednacího řádu.

47. Článek 111 jednacího řádu Soudu stanoví, že je-li Soud zjevně nepřislusný k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřipustný nebo zjevně postrádá jakýkoli právní základ, může Soud, aniž by pokračoval v řízení, rozhodnout usnesením obsahujícím odůvodnění. Takové usnesení může být přijato v kterémkoli stadiu řízení i bez návrhu, aniž by účastníci řízení museli být k této možnosti vyslechnuti⁶. Toto procesní ustanovení přiznává Soudu z právního hlediska jak prostor k uvážení ve vztahu k výše uvedeným právním podmínkám, tak prostor k uvážení ohledně možnosti rozhodnout usnesením. Toto ustanovení však Soudu zároveň ukládá povinnost, aby své rozhodnutí vždy odůvodnil.

procesní normy tak v projednávaném případě nelze právně napadnout.

49. Navrhovatel krom toho přesvědčivě nedokládá, do jaké míry mu bylo upřeno právo předložit vlastní vyjádření, která nemohl předložit již písemně. Navrhovatel zejména zůstává dlužen vysvětlení, na které argumenty Parlamentu by v rámci kontradiktorního řízení chtěl reagovat.

48. Podle ustálené judikatury Soudu platí, že tento může rozhodnout usnesením podle tohoto ustanovení například tehdy, jestliže považuje údaje vyplývající ze spisu za dostatečné pro to, aby mohl v probíhající věci rozhodnout⁷. Tak tomu bylo i v projednávaném případě, jak výslovně vyplývá z bodu 23 napadeného usnesení. Soud byl jednak toho názoru, že má k dispozici všechny informace nezbytné pro rozhodnutí ve věci, takže nařízení jednání bylo zbytečné. Krom toho byl Soud po posouzení tvrzených skutečností přesvědčen, že žalobu je třeba odmítnout jako zjevně nepřipustnou a zamítnout jako částečně neopodstatněnou. Použití článku 111 jednacího řádu Soudu jako

50. V důsledku toho je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

2. Druhý důvod kasačního opravného prostředku: porušení práva na nestranný soud

6 — V tomto smyslu Rengeling, H.-W./Middeke, A./Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, Mnichov 2003, § 26, bod 18, s. 463; Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I., *Procedural Law of the European Union*, 2. vydání, Londýn 2006, body 24–112, s. 577.

7 — Usnesení Soudu ze dne 9. července 1991, *Minic v. Účetní dvůr* (T-48/91, Recueil, s. II-479, bod 11), a ze dne 8. prosince 1999, *Euro-Lex GmbH v. OHIM* (T-79/99, Recueil, s. II-3555, bod 10).

51. Přezkum navrhovatelem vytýkaného porušení zásady soudcovské nestrannosti

v rámci prvostupňového řízení vyžaduje nejprve některá upřesnění skutkových okolností.

totožný se skutkovým stavem ve věci, o níž rozhodoval dříve, nebo má s touto věcí dostatečnou spojitost.

52. Navrhovatel tvrdí, že o obou žalobách, které podal ve věcech T-146/04 a T-132/06, rozhodovali titíž soudci. To je však pravda jen potud, pokud všichni členové druhého senátu Soudu, kteří rozhodovali ve věci T-132/06, rozhodovali též ve věci T-146/04, která byla přidělena druhému rozšířenému senátu. Naopak dva soudci rozhodující ve věci T-146/04 nerozhodovali ve věci T-132/06. Navrhovatel dále správně uvádí, že ve sporných věcech zastávali titíž soudci funkci předsedy senátu a soudce zpravodaje.

53. Tato okolnost postačuje podle navrhovatele k tomu, aby bylo možné konstatovat porušení práva na spravedlivý proces vedený nestranným soudem, které je zakotveno v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina základních práv“). Podle názoru navrhovatele výše uvedená zásada vyžaduje, aby tentýž soudce sám ani ve stejné soudní instanci nerozhodoval ve věci, která vychází ze skutkového stavu, jenž je

54. K tomu je třeba nejprve uvést, že Společenství k EÚLP ještě nepřistoupilo⁸, což vylučuje přímé použití ustanovení této mezinárodní úmluvy v právním řádu Společenství⁹. Nicméně podle ustálené judikatury jsou základní práva nedílnou součástí obecných

8 — Ještě ve svém posudku 2/94 ze dne 28. března 1996 (Recueil, s. I-1759) dospěl Soudní dvůr k závěru, že Společenství vzhledem k tehdejšímu stavu práva Společenství ještě nemá pravomoc přistoupit k EÚLP. Evropská unie se však nachází ve fázi vytváření právních podmínek pro přistoupení. Například čl. 1-9 odst. 2 Smlouvy o Ústavě pro Evropu (2004/C 310/01) takové přistoupení k EÚLP předvídal. Toto zmocnění bylo nyní převzato do čl. 6 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii ve znění Lisabonské smlouvy (Úř. věst. C 115, s. 1). Dodatkový protokol 14 k EÚLP ze dne 13. května 2004, který primárně obsahuje ustanovení upravující reformu Evropského soudu pro lidská práva, zase v článku 17 stanoví, že článek 59 EÚLP má být doplněn o tuto větu: „Evropská unie může k této úmluvě přistoupit“.

9 — Společenství má podle článku 281 ES vlastní právní subjektivitu a jakožto subjekt mezinárodního práva veřejného z pohledu práva mezinárodních smluv je zásadně vázáno pouze mezinárodními smlouvami, které ratifikovalo. Článek 300 odst. 7 ES upravuje účinek těchto dohod uvnitř Společenství, když orgánům Společenství a členským státům ukládá povinnost provádět a dodržovat dohody uzavřené Společenstvím. Dohody uzavřené Společenstvím vzniklé řádně v souladu s požadavky primárního práva jsou podle ustálené judikatury „nedílnou součástí právního řádu Společenství“. Podmínkou a rozhodným okamžikem pro platnost práva mezinárodních smluv uvnitř Společenství je vstup příslušné dohody v platnost, tedy její mezinárodněprávní závaznost pro Společenství (srov. rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Haegeman, 181/73, Recueil, s. 449, bod 5; ze dne 26. října 1982, Kupferberg, 104/81, Recueil, s. 3641, body 11 až 13; ze dne 11. září 2003, Komise v. Rada, C-211/01, Recueil, s. I-8913, bod 57). Lenaerts, K./Van Nuffel, P., *Constitutional Law of the European Union*, 2. vydání, Londýn 2005, bod 17-092, s. 740, vychází rovněž ze vstupu dohody uzavřené Společenstvím v platnost. Poukazuje však na to, že i dohoda uzavřená členskými státy může být pro Společenství závazná, a sice pokud se Společenství zaváže vykonávat své pravomoci v souladu s touto dohodou. Odkazují přitom na Ženevskou úmluvu ze dne 28. července 1951 a protokol ze dne 31. ledna 1967 o právním postavení uprchlíků, zmíněné v čl. 63 odst. 1 ES, aniž by však zmiňovali EÚLP. Dále se Rada Evropské unie a Rada Evropy ve svém společném prohlášení ze dne 10.-11. května 2007 sice dohodly na spolupráci v oblasti legislativy, zároveň však zdůraznily svou rozhodovací autonomii.

právních zásad, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje¹⁰. Soudní dvůr za tímto účelem vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. V této souvislosti má EÚLP zvláštní význam¹¹.

na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Toto základní právo bylo v podobném duchu zakotveno v článku 47 Listiny základních práv.

55. Tato judikatura byla během dalšího vývoje evropského integračního procesu zakotvena v čl. 6 odst. 2 EU. Podle tohoto ustanovení Unie ctí základní práva zaručená EÚLP podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství.

56. Pro přezkum druhého důvodu kasačního opravného prostředku je rozhodující úprava v čl. 6 odst. 1 EÚLP, podle níž má každý právo

57. Z obou těchto ustanovení je patrné, že právo na spravedlivý proces, které je v těchto ustanoveních zakotveno a uznáno judikaturou Soudního dvora¹², nutně zahrnuje záruku nezávislého a nestranného soudu. To bylo naposledy potvrzeno rozsudkem Soudního dvora ze dne 1. července 2008, *Chronopost a UFEX v. Komise* (C-341/06 P a C-342/06 P)¹³ v souvislosti s otázkou týkající se vnitrostátních požadavků na složení senátu, přičemž Soudní dvůr označil výše uvedené záruky za „samotný základ práva na spravedlivý proces“, jehož dodržování musí Soudní dvůr zkoumat z úřední povinnosti, jakmile je vytýkáno porušení uvedeného práva a vznesená výtka není na první pohled zjevně nepodložená¹⁴.

10 — Srov. posudek 2/94, uvedený v poznámce pod čarou 8, bod 33, jakož i rozsudky ze dne 12. listopadu 1969, *Stauder* (26/69, Recueil, s. 419, bod 7); ze dne 12. července 1957, *Algera* (7/56, 3/57, 7/57, Recueil, s. 82, 117), a ze dne 29. května 1997, *Kremzow* (C-299/95, Recueil, s. I-2629, bod 14).

11 — Srov. např. rozsudky *Stauder* (uvedený v poznámce pod čarou 10, bod 7), ze dne 14. května 1974, *Nold* (4/73, Recueil, s. 491); ze dne 13. prosince 1979, *Hauer* (44/79, Recueil, s. 3727, bod 15); ze dne 15. května 1986, *Johnston* (222/84, Recueil, s. 1651, bod 18), ze dne 28. března 2000, *Krombach* (C-7/98, Recueil, s. I-1935, bod 25); ze dne 6. března 2001, *Connolly v. Komise* (C-274/99 P, Recueil, s. I-1611, bod 37); ze dne 12. června 2003, *Schmidberger* (C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 71); ze dne 27. června 2006, *Parlament v. Rada* (C-540/03, Sb. rozh. s. I-5769, bod 35); ze dne 18. ledna 2007, *Ocalan v. Rada* (C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 76); ze dne 26. června 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone a další* (C-305/05, Sb. rozh. s. I-5305, bod 29); ze dne 14. února 2008, *Varec* (C-450/06, Sb. rozh. s. I-581, bod 44), a ze dne 8. května 2008, *Weiss und Partner* (C-14/07, Sb. rozh. s. I-3367., bod 57).

12 — Rozsudek *Ordre des barreaux francophones et germanophone a další* (uvedený v poznámce pod čarou 11, bod 29).

13 — Rozsudek ze dne 1. července 2008, *Chronopost a UFEX v. Komise* (C-341/06 P a C-342/06 P, Sb. rozh. s. I-4777).

14 — Tamtéž (bod 46). Soudní dvůr v této souvislosti nejprve odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. dubna 1996, *Remli v. Francie* (stížnost č. 16839/90, bod 48), v němž bylo poukázáno na povinnost každého vnitrostátního soudu zkoumat, zda je dodržována zásada nestrannosti ve vztahu ke konkrétnímu složení senátu. Soudní dvůr dále odkázal na vlastní judikaturu k aspektům, jež musejí být zkoumány z úřední povinnosti (viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, *Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 67, a ze dne 20. února 1997, *Komise v. Daffix*, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 25). Soudní dvůr tak v podstatě převzal judikaturu Evropského soudu pro lidská práva s účinky pro právo Společenství.

58. Mezi „nezávislostí“ a „nestranností“ existuje funkční spojitost v tom směru, že nezávislost je předpokladem nestrannosti. Výraz „nestranný“ se vztahuje zejména na subjektivní postoj soudců¹⁵. Ti musí stát nad stranami sporu a vydávat svá rozhodnutí bez ohledu na osoby řádně a podle nejlepšího vědomí a svědomí¹⁶. Současná zásada nestrannosti, uznaná i v právních řádech členských států, má totiž svůj původ v římsko-právním požadavku „*nemo debet esse iudex in propria causa*“¹⁷.

59. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že „nestranností“ ve smyslu čl. 6

odst. 1 EÚLP se zpravidla rozumí neexistence předsudků a nepodjatost¹⁸. Spatřuje se v ní základní předpoklad pro důvěru demokratických společností v soudy¹⁹. Otázku nestrannosti soudu lze podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva posuzovat pomocí subjektivního a objektivního testu²⁰. První test spočívá v tom, že se zjišťuje osobní přesvědčení nebo osobní zájem soudce v určitém konkrétním případě. Přitom se vychází z domněnky nestrannosti soudce, není-li prokázán opak²¹. Druhý test naproti tomu spočívá v tom, že se zkoumá, zda soudce poskytl dostatečné záruky, aby byly vymýceny legitímní pochybnosti o jeho nestrannosti²².

60. V projednávaném případě je třeba konstatovat, že navrhovatel neuvádí žádnou skutečnost, která by mohla hovořit ve prospěch existence osobní podjatosti zúčastněných soudců. V důsledku toho jim svědčí domněnka nestrannosti. Navrhovatel doda-

15 — Podle názoru Calliesse, G.-P., „Judicial Independence and Impartiality in International Courts“, *International Conflict Resolution*, Tübingen 2006, s. 144, se zásada nestrannosti vyznačuje neexistencí nepřipustných vlivů a podjatosti soudců vůči stranám sporu. Podle Decauxe, É./Imbert, P.-H., *La Convention européenne des droits de l'homme* (Louis-Edmond Pettiti a kol.), 2. vydání, článek 6, s. 260, musí být nejprve zjištěno, co se určitý soudce za daných okolností domníval a zda měl nějaký důvod znevýhodnit žalobce.

16 — V tomto smyslu Frowein, J./Peukert, W., *Europäische Menschenrechtskonvention*, Kehl/Straßburg/Arlington 1985, článek 6, bod 94, s. 153. Podle názoru Krekelera, W., „Der befangene Richter“, *Neue Juristische Wochenschrift*, 1981, s. 1633, zásada nestranné neutrality vyžaduje, aby se soudce v každém jednotlivém řízení, v němž rozhoduje, sice ve všech stádiích řízení nenechal ovlivnit nesprávnými a odtažitými aspekty. Musí věc, která je mu předložena, rozhodnout bez ohledu na osobu pouze na základě věcných okolností případu a výlučně podle zákona a práva.

17 — Viz též Kanska, K., „Towards Administrative Human Rights in the EU – Impact of the Charter of Fundamental Rights“, *European Law Journal*, 2004, s. 313, která požadavek nestrannosti vyvozuje z této římskoprávní maximy. Marriott, A., „Conflicts of Interest – A Way Forward?“, příloha č. 8 (k *Betriebs-Berater* 2003, sešit 47), s. 3, spojuje s tímto požadavkem zásady nezávislosti a nestrannosti orgánů rozhodujícího ve sporu. Římskoprávní zásada doslovně říká, že nikdo nemůže být soudcem ve vlastní věci (srov. Liebs, D., *Lateinische Rechtsregeln und Rechtssprichwörter*, Mnichov 1998, s. 145).

18 — Rozsudek ze dne 15. prosince 2005, Kyprianou v. Kypř (stížnost č. 73797/01, bod 118).

19 — Rozsudky ze dne 24. května 1989, Hauschildt v. Dánsko (stížnost č. 10486/83, bod 48), a ze dne 16. prosince 2003, Grieses v. Spojené království (stížnost č. 57067/00, bod 69).

20 — Rozsudky ze dne 22. října 2007, Lindon, Otchakovsky a July v. Francie (stížnosti č. 21279/02 a 36448/02, body 75 a 76); ze dne 4. října 2007, Forum Maritime S.A. v. Rumunsko (stížnosti č. 63610/00 a 38692/05, bod 116); ze dne 10. srpna 2006, Schwarzenberger v. Německo (stížnost č. 75737/01, bod 38); ze dne 16. prosince 2003, Grieses v. Spojené království (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 69), a ze dne 1. října 1982, Piersack v. Belgie (stížnost č. 8692/79, bod 30, řada A č. 53, bod 30).

21 — Viz rozsudky Piersack v. Belgie (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 30) a ze dne 23. června 1981, Le Compte, Van Leuven a De Meyere/Belgie (stížnosti č. 6878/75 a 7238/75, řada A č. 43, s. 25, bod 58). Reid, K., *A practitioner's Guide to the European Convention on Human Rights*, 2. vydání, bod IIA-090, s. 114 a násl., poukazuje na to, že tuto domněnku lze v praxi vyvrátit pouze s obtížemi, takže ani negativní postoj soudce k případu, jenž mu byl předložen, není dostačující, aby bylo možné dospět k závěru, že je podjatý.

22 — Rozsudek ze dne 25. února 1997, Findlay v. Spojené království (stížnost č. 22107/93, bod 73).

tečně na jednání upřesnil, že soudcům nevytýká jejich osobní přesvědčení či postoj, nýbrž pouze okolnost, že rozhodovali ve věcech T-146/04 a T-132/06. Je tudíž třeba vycházet pouze z objektivního přezkumu nestrannosti Soudu na pozadí jeho složení ve věci T-132/06²³, přičemž v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva záleží na přesných okolnostech konkrétního případu²⁴. Osobní názor dotčeného sice hraje určitou roli, avšak sám o sobě není rozhodující. Naopak záleží na tom, zda jsou jeho pochybnosti o zachování nestrannosti objektivně odůvodněné²⁵.

61. Je třeba předem poukázat na to, že navrhovatel se sice odvolává na čl. 6 odst. 1 EÚLP, avšak vůbec neodkázal na příslušnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, o níž by se mohl opírat jeho důvod kasačního opravného prostředku. Přezkum dosavadní judikatury však připouští závěr, že tezi zastávané navrhovatelem chybí jakákoli opora.

62. Například z rozsudku Schwarzenberger v. Německo²⁶ vyplývá, že pouhá okolnost, že soud vydal vícero rozhodnutí v téže věci, sama o sobě nestačí k tomu, aby bylo možné pochybovat o nestrannosti soudu. To platí například pro rozhodnutí, která vydal tentýž soud před zahájením vlastního soudního řízení (*pre-trial decisions*)²⁷, ale také pro zvláštní situaci, zkoumanou Soudním dvorem ve věcech C-341/06 P a C-342/06 P (Chronopost a UFEX v. Komise), kdy je soudcům věc opětovně předložena k rozhodnutí poté, co soud vyššího stupně zrušil původní rozhodnutí v důsledku podání kasačního opravného prostředku²⁸.

63. Z toho vyplývá, že z čl. 6 odst. 1 EÚLP nelze dovodit všeobecně platný zákaz, podle něhož soudce nemůže rozhodovat ve stejné věci. Nehledě na to je třeba při posuzování objektivní nestrannosti soudu zohlednit další

23 — Srov. rozsudky ze dne 26. září 1995, Diennet v. Francie (stížnost č. 18160/91, řada A č. 325-A, bod 36), a Hauschildt v. Dánsko (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 47), v nichž Evropský soud pro lidská práva vzhledem k nedostatku důkazů pro osobní podjatost zúčastněných vnitrostátních soudců vycházel pouze z objektivního přezkumu nestrannosti.

24 — Rozsudek Schwarzenberger v. Německo (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 42), Koering-Joulin, R., „La notion européenne de tribunal indépendant et impartial au sens de l'article 6 par. 1 de la Convention européenne des droits de l'homme”, *Revue de science criminelle et de droit pénal comparé*, 1990, s. 772, používá v souvislosti s požadavky právního státu na složení soudu pojem „strukturnální nestrannosti“.

25 — Rozsudky Lindon, Otchakovsky a July v. Francie (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 77), Kyprianou v. Kypr (uvedený v poznámce pod čarou 18, bod 58), Grieves v. Spojené království (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 69), ze dne 9. června 1998, Incal v. Turecko (stížnost č. 22678/93, bod 71), Findlay v. Spojené království (uvedený v poznámce pod čarou 22, bod 73), a Hauschildt v. Dánsko (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 48).

26 — Uvedeného v poznámce pod čarou 20, bod 42.

27 — Rozsudky Schwarzenberger v. Německo (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 42), Hauschildt v. Dánsko (uvedený v poznámce pod čarou 19, bod 50), a ze dne 12. června 2006, Romero Martin v. Španělsko (stížnost č. 32045/03).

28 — Rozsudky Schwarzenberger v. Německo (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 42), Diennet v. Francie (uvedený v poznámce pod čarou 23, bod 38) a ze dne 16. července 1971, Ringelsen v. Rakousko (řada A č. 13, s. 40, bod 97). Soudní dvůr došel v rozsudku Chronopost a UFEX v. Komise (uvedeném v poznámce pod čarou 13, body 56 až 60) ke stejnému závěru. Soudní dvůr v něm konstatoval, že pouhá skutečnost, že v rozhodovacím kolegiu rozhoduje mimo jiné i soudce, který byl již členem jiného rozhodovacího kolegia, které rozhodovalo v téže věci, není sama o sobě dostatečná pro domněnku, že složení rozhodovacího kolegia bylo v rozporu s právem. Soudní dvůr tak v zásadě dal za pravdu právnímu názoru generální advokátky Sharpston (viz stanovisko ze dne 6. prosince 2007 v téže věci, body 58 a 59).

aspekty, například zda soud rozhodoval o téže věci nebo o dvou rozdílných věcech, zda příslušný rozhodovací orgán měl v obou případech totéž složení a zda první rozhodnutí již nabylo právní moci s tím důsledkem, že soud byl vázán materiální právní mocí prvního rozhodnutí²⁹.

částečně neplatný³⁰. O dalších účincích rozsudku, které jsou nad rámec prohlášení neplatnosti, např. zjištění nebo nařízení opatření, která mají být přijata na základě rozsudku, nesmějí soudy Společenství rozhodovat³¹. V důsledku toho mohl Soudní dvůr teprve ve druhém řízení nepřímou zkoumat, zda procesní nedostatek zakládající částečnou neplatnost rozhodnutí ze dne 24. února 2004 byl zhojen.

64. V této souvislosti je třeba nejprve konstatovat, že dotčení tři soudci v žádném případě nerozhodovali v téže věci, nýbrž ve dvou z formálního i materiálního hlediska rozdílných věcech. Soud nebyl povolán, aby znovu přezkoumával skutková zjištění učiněná v prvním řízení. Bez ohledu na značnou shodu skutkového stavu totiž věc T-132/06 obsahovala i nové skutkové okolnosti a nastolila nové právní otázky, které měl Soud posoudit. Předmět sporu byl odlišný v tom, že se tentokrát jednalo o otázku, zda a do jaké míry Evropský parlament vydáním rozhodnutí ze dne 22. března 2006 splnil povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 22. prosince 2005.

65. Rozsudek, který je vydán v návaznosti na žalobu na neplatnost podanou na základě článku 230 ES, je, jak vyplývá z čl. 231 odst. 1 ES, rozsudkem konstitutivní povahy, jímž je právní akt soudem prohlášen za zcela nebo

66. Za daných okolností mělo zapojení části soudního kolegia rozhodujícího v prvním řízení navíc tu výhodu, že soudci měli přesné znalosti o pozadí případu a mohli se soustředit na nové právní otázky. Tato situace je v tomto směru v souladu se zájmem na řádném soudnictví.

67. S ohledem na složení orgánu rozhodujícího ve věci T-132/06 podle mého názoru neexistují, právě v souvislosti s výše citovanou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, žádné indicie hovořící pro porušení zásady nestrannosti. Pokud jde o námitky navrhovatele ohledně totožnosti v osobě soudce zpravodaje v obou věcech, domnívám

29 — Viz rozsudek *Lindón, Otchakovsky a July v. Francie* (uvedený v poznámce pod čarou 20, bod 79), v němž šlo o rozhodování dvou soudců ve dvou řízeních, přičemž první rozhodnutí nabylo právní moci. Evropský soud pro lidská práva v něm uvedl, že každý jiný soudce by byl vázán materiální právní mocí prvního rozhodnutí, což znamenalo, že jejich rozhodování nemělo žádný vliv na druhé rozhodnutí.

30 — Cremer, W., *Kommentar zu EUV/EGV* (Callies/Ruffert a kol.), 3. vydání, 2007, článek 231, bod 1; Rengeling, H.-W./Middeke, A./Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, Mnichov 2003, § 7, marginální číslo 107, s. 144.

31 — V tomto smyslu Cremer, W. (uvedený v poznámce pod čarou 30), článek 231, bod 1.

se, že postačí poukázat na to, že Soudní dvůr v rozsudku Chronopost a UFX v. Komise³² objasnil, že okolnost, že tentýž soudce byl ve dvou po sobě jdoucích věcech pověřen funkcí soudce zpravodaje, nemůže mít žádný vliv na posouzení nestrannosti, zvláště když soud přijímá svá rozhodnutí v kolegiu.

68. Konečně je třeba připomenout, že rozsudek ze dne 22. prosince 2005 nebyl žádným účastníkem řízení napaden, takže se tento rozsudek stal pravomocným. V důsledku toho by soudci rozhodující ve věci T-132/06 byli stejně jako každý jiný vázáni materiální právní mocí tohoto rozsudku. Jejich rozhodování tedy nemohlo mít žádný vliv na relevantní aspekty, například na zjištění existence nároku Evropského parlamentu vůči navrhovateli na vrácení finanční částky³³.

69. Objektivní test tudíž rovněž nepřipouští pochybnosti ohledně nestrannosti Soudu.

70. Vzhledem k výše uvedenému docházím k závěru, že nedošlo k porušení práva navrhovatele na nestranný soud, jež je zakotveno v právu Společenství. V důsledku toho je třeba druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

3. Třetí důvod kasačního opravného prostředku: nesprávné posouzení dosahu rozsudku ze dne 22. prosince 2005

71. Z vyjádření navrhovatele ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že vychází z celkové neplatnosti rozhodnutí ze dne 24. února 2004 jakožto právního aktu v důsledku rozsudku Soudu ze dne 22. prosince 2005. Podle mého názoru se toto chápání opírá o nesprávný výklad sporného rozsudku.

72. Článek 231 ES stanoví, že Soudní dvůr, respektive Soud prohlásí napadený akt za neplatný, pokud je žaloba na neplatnost vznesená proti tomuto aktu opodstatněná. Účinek tohoto konstitutivního rozsudku se však nutně nevztahuje na celý napadený akt. Sestává-li tento právní akt z několika navzájem oddělitelných částí a je-li pouze jedna část v rozporu s právem Společenství, bude za neplatnou prohlášena pouze tato část³⁴. O takový případ částečné neplatnosti jde v projednávaném případě, což je patrné z výkladu rozsudku ze dne 22. prosince 2005.

73. Soud v bodě 84 rozsudku ze dne 22. prosince 2005 například konstatoval, že podstatu rozhodnutí ze dne 24. února 2004 tvoří dvě části, a to, na straně jedné, zjištění generálního

32 — Citovaném v poznámce pod čarou 13, bod 53.

33 — Viz bod 11 tohoto stanoviska.

34 — Viz rozsudky ze dne 13. července 1966, Consten a Grundig v. Komise (56/64 a 58/64, Recueil, s. 429); ze dne 23. října 1974, Transocean Marine Paint v. Komise (17/74, Recueil, s. 1063, bod 21), a ze dne 6. března 1979, Simmenthal v. Komise (92/78, Recueil, s. 777, body 107 a násl.).

tajemníka, že částky uvedené v napadeném rozhodnutí byly žalobci neoprávněně vyplaceny a že je namísto je inkasovat, a, na straně druhé, rozhodnutí o inkasu započtením na příspěvky, které mají být vyplaceny žalobci. V návaznosti na zjištění učiněná v bodě 97 uvedeného rozsudku, že nebylo v pravomoci generálního tajemníka rozhodnout o dotyčném započtení postupem stanoveným v čl. 27 odst. 4 pravidel NPP, a tudíž došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, které mělo za následek protiprávnost rozhodnutí, Soud rozhodl, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit v rozsahu, v jakém nařizuje takové započtení. Prohlášení neplatnosti se tak vztahovalo výlučně na druhou část rozhodnutí. Soud tento závěr zopakoval v bodech 99 a 169 a konečně i ve výroku rozsudku.

74. Ostatní důvody vznesené na podporu žaloby na neplatnost, které směřovaly proti první části rozhodnutí, Soud naproti tomu zamítl, takže tato část zůstala rozhodnutím o neplatnosti nedotčena. Soud v bodě 52 napadeného usnesení správně uznal, že tím byla konstatována legalita rozhodnutí v jeho zbývající části, tedy v rozsahu, v němž se týkala zjištění, že došlo k neoprávněnému vyplacení peněžních částek. Z toho vyplývá, že rozhodnutí ze dne 24. února 2004 nemohlo být oproti názoru navrhovatele považováno za zcela neplatné. Pokud navrhovatel navzdory skutečností svědčícím o opaku mylně vycházel z „nicotnosti“ zbývající části tohoto rozhodnutí, je třeba připomenout, že podle

ustálené judikatury Soudního dvora³⁵ pro právní akty Společenství platí v zásadě domněnka platnosti i v případě, že jsou stíženy nějakou vadou. V souladu s tím měl navrhovatel podat kasační opravný prostředek proti rozsudku ze dne 22. prosince 2005, aby zcela vyloučil právní účinky rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, musí snášet právní moc prvního dílčího rozhodnutí.

75. Jak Soud v bodě 30 napadeného usnesení právem konstatoval, nebránila částečná neplatnost rozhodnutí ze dne 24. února 2004 opětovnému zahájení inkasního postupu proti navrhovateli – po zhojení procesního pochybení doplněním řízení stanoveného v čl. 27 odst. 4 pravidel NPP, zvláště když podle ustálené judikatury³⁶ se prohlášení neplatnosti právního aktu Společenství nutně nedotýká přípravných právních aktů.

35 — Soudní dvůr opakovaně judikoval, že aktům orgánů Společenství v zásadě svědčí presumpce legality, a zakládají tedy právní účinky tak dlouho, dokud nejsou vzaty zpět, zrušeny v rámci žaloby na zrušení nebo prohlášeny neplatnými v návaznosti na předběžnou otázku nebo námítku protiprávnosti (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, bod 48, a ze dne 8. července 1999, Chemie Linz v. Komise, C-245/92 P, Recueil, s. I-4643, bod 93, a ze dne 5. října 2004, Komise v. Řecko, C-475/01, Sb. rozh. s. I-8923, bod 18).

36 — Rozsudky ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další (C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 34), a ze dne 12. listopadu 1998, Španělsko v. Komise (C-415/96, Recueil, s. I-6993, bod 32).

Splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 22. prosince 2005 tedy nepředpokládalo, že by Parlament musel zrušit první část svého rozhodnutí a provést inkasní postup celý znovu.

76. V důsledku toho je třeba tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

4. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku: nezohlednění tvrzení žalobce

77. Navrhovatel Soudu vytýká, že nezohlednil argumenty, které navrhovatel přednesl, aby se domohl zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2006. Odkazuje přitom na úvahy Soudu v bodech 53 a 54 napadeného usnesení, podle nichž je třeba argumenty směřující proti první části tohoto rozhodnutí zamítnout.

78. Soud toto rozhodnutí opírá v zásadě o skutečnost, že tato část rozhodnutí je pouhým opakováním první části rozhodnutí ze dne 24. února 2004, jejíž legalita byla potvrzena rozsudkem ze dne 22. prosince 2005. Soud je toho názoru, že jelikož se tato část rozhodnutí těší materiální právní moci rozsudku, musejí být veškeré výtky zpochybňující její legalitu odmítnuty jako zjevně nepřipustné.

79. Považují za nezbytné vyjasnit, že úvahy Soudu se oproti tvrzením navrhovatele v jeho kasačním opravném prostředku³⁷ v žádném případě nevztahují na celé rozhodnutí ze dne 22. března 2006, nýbrž výlučně na jeho první část, která se obsahově shoduje s první částí rozhodnutí ze dne 24. února 2004.

80. Úvahám Soudu uvedeným v bodech 49 až 54 napadeného usnesení nelze z právního hlediska nic vytýknout. Dotyčná část rozhodnutí ze dne 22. března 2006 nepředstavuje vzhledem k již zmíněné obsahové shodě nový právní akt, nýbrž pouze potvrzující akt, který nevyvolává žádné nové právní účinky, a není tudíž přípustným předmětem žaloby na neplatnost³⁸. V souladu s judikaturou Soudního dvora³⁹, na niž Soud odkazuje v bodě 51 napadeného usnesení, má první

37 — Bod 55 kasačního opravného prostředku.

38 — Rozsudky Soudního dvora ze dne 25. října 1977, *Metro v. Komise* (26/76, Recueil, s. 1875, bod 4); ze dne 15. prosince 1988, *Irish Cement v. Komise* (166/86 a 220/86, Recueil, s. 6473, bod 16); ze dne 5. května 1998, *Spojené království v. Komise* (C-180/96, Recueil, s. I-2265, body 28 a násl.); ze dne 11. ledna 1996, *Zunis Holding a další v. Komise* (C-480/93 P, Recueil, s. I-1, bod 14). Rozsudky Soudu ze dne 18. září 1997, *Mutual Aid Administration Services v. Komise* (T-121/96 a T-151/96, Recueil, s. II-1355, bod 48); ze dne 27. listopadu 1997, *Tremblay a další v. Komise* (T-224/95, Recueil, s. II-2215, bod 49), a ze dne 16. září 1998, *Waterleiding Maatschappij v. Komise* (T-188/95, Recueil, s. II-3713, body 88 až 141), jakož i usnesení Soudu ze dne 16. března 1998, *Goldstein v. Komise* (T-235/95, Recueil, s. II-523, bod 41). Viz dále Cremer, W. (uvedený v poznámce pod čarou 20), *élanek* 230, bod 19; Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I. (uvedení v poznámce pod čarou 6), bod 7-016, s. 212.

39 — Soud odkazuje na rozsudek ze dne 16. února 1965, *Barge v. Vysoký úřad* (14/64, Recueil, s. 69). Viz dále rozsudek Soudního dvora ze dne 11. května 1989, *Maurissen a další v. Účetní dvůr* (193/97 a 194/87, Recueil, s. 1045, bod 26), a rozsudek Soudu ze dne 27. října 1994, *Chavane de Dalmassy a další v. Komise* (T-64/92, Recueil FP, s. I-A-227 a II-723, bod 25), podle kterého žaloba proti potvrzujícímu rozhodnutí je nepřipustná pouze tehdy, pokud potvrzené rozhodnutí nabylo právní moci ve vztahu k dotýcnému, protože nebyla podána žaloba ve stanovené lhůtě.

část rozhodnutí ze dne 22. března 2006 prospěch z právní moci první části rozhodnutí ze dne 24. února 2004.

ve skutečnosti, že španělské ministerstvo spravedlnosti neodpovědělo na jeho dopis ze dne 15. dubna 2006, v němž navrhovatel žádal o vydání kopií zabavených dokumentů, které měly spojitost s jeho poslaneckým mandátem.

81. Soud z toho právem vyvodil, že výtky navrhovatele směřující proti těmto skutečnostem musejí být odmítnuty jako zjevně nepřipustné. V důsledku toho je třeba zamítnout i tento důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný.

83. Podle judikatury musí být v právu Společenství pojem „vyšší moc“ respektive „nepředvídatelná událost“ v zásadě chápán ve smyslu událostí nezávislých na tom, kdo se jich dovolává, neobvyklých a nahodilých, jejichž důsledkům nemohlo být i přes veškerou vynaloženou péči zabráněno⁴⁰. Z toho vyplývá, že jak pojem „vyšší moc“, tak pojem „nepředvídatelná událost“ obsahují objektivní složku, která spočívá v neobvyklých událostech nezávislých na vůli hospodářského subjektu, a subjektivní složku, která spočívá v povinnosti dotčeného subjektu zabezpečit se proti následkům neobvyklé události tím, že učiní vhodná opatření, aniž by však podstoupil nepřiměřené oběti⁴¹.

5. Pátý důvod kasačního opravného prostředku: nezohlednění okolností vyšší moci

82. Navrhovatel Soudu vytýká, že s odkazem na právní moc rozhodnutí ze dne 24. února 2004 odmítl zkoumat žalobní důvod vycházející z existence případu vyšší moci, ačkoli takový žalobní důvod nebyl v žalobě proti tomuto rozhodnutí vznesen. Na rozdíl od toho, co předpokládal Soud, totiž podle navrhovatele nejde v projednávané věci o opětovný přezkum žalobního důvodu, který již byl zkoumán v rozsudku ze dne 22. prosince 2005. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že případ vyšší moci je třeba spatřovat

84. Tvrzení navrhovatele, že Soud nezkoumal jeho žalobní důvod vycházející z existence

40 — Ustálená judikatura, viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 5. února 1987, Denkavit (145/85, Recueil, s. 565, bod 11); ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další (C-12/92, Recueil, s. I-6381, bod 31); ze dne 17. října 2002, Parras Medina (C-208/01, Recueil, s. I-8955, bod 19), ze dne 5. října 2006, Komise v. Německo (C-105/02, Sb. rozh. s. I-9659, bod 89); z téhož dne Komise v. Belgie (C-377/03, Sb. rozh. s. I-9733, bod 95), a ze dne 18. prosince 2007, Société Pipeline Méditerranée et Rhône (C-314/06, Sb. rozh. s. I-12273, bod 23).

41 — Rozsudek ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise (C-195/91 P, Recueil, s. I-5619, bod 32); usnesení ze dne 18. ledna 2005, Zuazaga Meabe v. OHIM (C-325/03 P, Sb. rozh. s. I-403, bod 25).

případu vyšší moci, nelze přijmout. V této souvislosti je třeba připomenout, že navrhovatel již ve věcech T-146/04⁴² a T-132/06⁴³ poukázal na svou neschopnost předložit některé účetní doklady. V obou případech to odůvodnil tím, že jeho pokladník byl zadržen a mnohé účetní dokumenty byly zabaveny španělskými a francouzskými orgány, stejně jako částka 200 304 eur prvním vyšetřujícím soudcem u Tribunal de grande instance Paris. Ačkoli tyto okolnosti označil výslovně za případ vyšší moci teprve ve věci T-132/06, je zjevné, že se již ve věci T-146/04 dovolával okolností, které byly z jeho pohledu nepředvídané a nezávislé na jeho vůli, a tím, z právního hlediska, případu vyšší moci ve smyslu výše uvedené definice.

85. Soud toto uznal, když v bodě 54 napadeného usnesení konstatoval, že navrhovatel proti první části napadeného rozhodnutí souhrnně uplatňoval v zásadě stejné argumenty jako ty, které byly shrnuty v bodě 147 rozsudku ze dne 22. prosince 2005. Jelikož tyto argumenty byly, jak Soud rovněž uznal, zamítnuty již v uvedeném rozsudku a tento rozsudek nabyl právní moci, mohl je Soud odmítnout jako nepřipustné s poukazem na právní moc první části rozhodnutí.

86. V důsledku toho je třeba se zabývat pouze výtka, že španělské ministerstvo spravedlnosti údajně neodpovědělo na dopis ze dne 15. dubna 2006. Nehledě na otázku, zda pouhé nezodpovězení dopisu může samo o sobě představovat případ vyšší moci, je třeba konstatovat, že se jej navrhovatel poprvé dovolává v rámci tohoto řízení o kasačním opravném prostředku. Toto tvrzení se sice v řízení v prvním stupni objevuje v souvislosti s jedenáctým žalobním důvodem vycházejícím z údajného právního pochybení při přijímání napadeného rozhodnutí⁴⁴, avšak nikoli v souvislosti s třetím žalobním důvodem vycházejícím z existence případu vyšší moci⁴⁵. Soud tedy toto tvrzení zkoumal v souladu s jeho zařazením v žalobě v rámci jedenáctého žalobního důvodu a spolu s dalšími argumenty je odmítl. Odmítnutí jedenáctého žalobního důvodu z důvodu jeho zjevné nepřipustnosti však není napadáno ani samotným navrhovatelem.

87. Dále bych ráda upozornila na skutečnost, že dotčený dopis byl podle údajů navrhovatele odeslán španělskému ministerstvu spravedlnosti dne 15. dubna 2006, tedy necelý měsíc po přijetí napadeného rozhodnutí ze dne 22. března 2006. Skutečnost, že španělské orgány na tento dopis nereagovaly, tudíž nemohla mít žádný vliv na rozhodnutí Parlamentu. V tomto směru se tedy argumenty navrhovatele míjejí účinkem.

42 — Viz rozsudek Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament (uvedený v poznámce pod čarou 5, bod 147).

43 — Viz bod 67 žaloby podané ve věci T-132/06.

44 — Viz body 94 až 98 (zejména bod 96) žaloby ve věci T-132/06.

45 — Viz body 66 bis 69 žaloby ve věci T-132/06.

88. V důsledku toho je třeba tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

6. Šestý důvod kasačního opravného prostředku: nezohlednění tvrzení týkajícího se porušení zásady řádné správy

89. Podle převládajícího názoru v právní nauce⁴⁶ se v případě zásady řádné správy, jíž se navrhovatel dovolává v rámci svého šestého důvodu kasačního opravného prostředku, nejedná o konkrétní zásadu správního práva, nýbrž o souhrn vícero zásad a do jisté míry o souborný pojem pro všechny nebo některé

zásady správního práva. Mnohdy se používá jako synonymum pro zásady, jež jsou charakteristické pro správní řízení v právním státě. Zásada řádné správy například vyžaduje, aby orgány napravovaly svá pochybení či nedostatky⁴⁷, aby řízení bylo vedeno nestranně a objektivně⁴⁸ a aby rozhodnutí byla přijímána v přiměřené lhůtě⁴⁹. Vedle toho zahrnuje rozsáhlou povinnost řádné péče orgánů⁵⁰ a právo být vyslechnut, tedy povinnost úředníka poskytnout dotčeným osobám před vydáním rozhodnutí příležitost se vyjádřit⁵¹, jakož i povinnost odůvodnit rozhodnutí⁵².

90. Okruh zásad spadajících pod pojem „zásada řádné správy“ je však proměnlivý a nelze jej vždy přesně určit. Navíc je obtížné zjistit, zda se přitom jedná o zásady, k nimž musí správní orgány toliko přihlédnout, nebo o práva, která jednotlivcům přiznávají subjektivní nárok na to, aby od správních orgánů

46 — V tomto smyslu Wakefield, J., *The right to good administration*, Alphen 2007, s. 23; Lais, M., „Das Recht auf eine gute Verwaltung unter besonderer Berücksichtigung der Rechtsprechung des Europäischen Gerichtshofs“, *Zeitschrift für europarechtliche Studien*, 2002, sešit 3, s. 453, 454, a Dutheil de la Rochère, J., „The EU Charter of Fundamental Rights, Not Binding but Influential: the Example of Good Administration“, *Continuity and change in EU law: essays in honour of Sir Francis Jacobs*, 2008, s. 169, kteří vycházejí ze souboru několika zásad. Lenaerts, K./Van Nuffel, P. (uvedení výše v poznámce pod čarou 9), bod 17-069, s. 713, vycházejí rovněž z toho, že existuje řada zásad uváděných pod označením „zásady řádné správy“. Martínez Soria, J., „Die Kodizes für gute Verwaltungspraxis“, *Europarecht*, 2001, sešit 5, s. 685, poukazuje na to, že pojem řádné správní praxe je používán různým způsobem. Společné těmto názorům je, že pod tento pojem spadají povinnosti správních orgánů vůči občanovi. Tento soubor nemá být vyčerpávající, nýbrž naopak otevřený novým aspektům vztahu mezi správním orgánem a občanem.

47 — Rozsudek ze dne 12. května 1971, Reinarz v. Komise (55/70, Recueil, s. 379, body 19 a 21).

48 — Rozsudek Soudu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise (T-62/98, Recueil, s. II-2707, bod 245).

49 — Rozsudek ze dne 15. února 2001, Rakousko v. Komise (C-99/98, Recueil, s. I-1101, bod 73).

50 — Rozsudek ze dne 23. října 1986, Schwiering v. Účetní dvůr (321/85, Recueil, s. 3199, bod 18); rozsudek Soudu ze dne 15. prosince 1999, Petrotub a Republica v. Rada (T-33/98 a T-34/98, Recueil, s. II-3837, bod 133).

51 — Rozsudek ze dne 28. května 1980, Kuhner v. Komise (33/79 a 75/79, Recueil, s. 1677, bod 25); rozsudek Soudu ze dne 6. listopadu 1994, Lisrestal a další v. Komise (T-450/93, Recueil, s. II-1177, bod 42).

52 — Rozsudek Soudu ze dne 18. září 1995, Nölle v. Rada a Komise (T-167/94, Recueil, s. II-2589, bod 73).

mohli požadovat, aby určitým způsobem konaly či naopak nekonaly⁵³. Zde je rozhodující jednak charakter pramene práva, a jednak normativní výpověď příslušných ustanovení.

Listiny základních práv Evropské unie, v Kodexu řádné správní praxe Evropského ochránce práv a v procesních předpisech přijatých orgány Společenství k provedení tohoto kodexu. Stejně tak se rozdílně projevuje její závazný charakter pro orgány a instituce Společenství v rámci přímého výkonu práva Společenství. Hlavním zdrojem inspirace pro návrh článku 41 Listiny základních práv, který zásadu řádné správy nyní zformoval do základního práva jednotlivce, však byla od samého začátku judikatura Soudního dvora⁵⁴.

91. Zásada řádné správy nachází v právním řádu Společenství výraz v řadě ustanovení primárního a sekundárního práva, v článku 41

53 — Wakefield, J. (uvedený v poznámce pod čarou 46), s. 23, poukazuje na to, že jednotlivá pravidla, která zásada řádné správy zahrnuje, mají rozdílný status v hierarchii zásad upravených právem Společenství, a nejsou tudíž ve stejném rozsahu relevantní. Zatímco některé zásady jsou pouhými pravidly chování, mají jiné naopak status právně závazné povinnosti. Opěrným bodem pro tuto tezi je podle mého názoru definice, kterou z důvodu neexistence legální definice pro pojem „nesprávný úřední postup“ ve smyslu čl. 195 odst. 1 ES předložil dřívější veřejný ochránce práv Jacob Södermann v roce 1997 ve své výroční zprávě Evropskému parlamentu a která je používána dodnes. Zní takto: „Nesprávný úřední postup nastane, pokud veřejný orgán nejedná v souladu s pravidlem nebo zásadou, která je pro něj závazná“. Jak jsem již uvedla ve svém stanovisku předneseném dne 28. března 2007 ve věci C-331/05 P, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, Recueil, s. I-5475, bod 68, z této definice vyplývá, že v zásadě je třeba za případ nesprávného úředního postupu považovat nejen porušení závazných norem, ale rovněž každé porušení těch zásad řádné správní praxe, které sice nejsou závazné, ale jsou obecně řazeny mezi *soft law*. Dále bych ráda odkázala na stanovisko generálního advokáta Slyna přednesené dne 23. října 1983 ve věci 64/82, *Tradax v. Komise*, Recueil, s. 1359, 1387, v němž generální advokát uvedl, že není toho názoru, že existuje obecná právní zásada, že to, co je požadováno v rámci řádné správy, je nutné právně vymahatelné. Dobře fungující archiv spisů sice může být podstatnou součástí řádné správy, nicméně na něj neexistuje právní nárok. Generální advokát se v této souvislosti domníval, že právní předpisy a řádná správa se mohou částečně překrývat, avšak nemusejí mít stejný význam.

92. Výchozí bodem pro přezkum, zda orgán Společenství při přijímání právního aktu porušil zásadu řádné správy, tudíž vzhledem

54 — Kanska, K. (uvedená v poznámce pod čarou 17), s. 304, uvádí, že judikatura soudů Společenství byla hlavním zdrojem inspirace Konventu pro návrh článku 41 Listiny základních práv. Ve vysvětlivkách Konventu, které nejsou právně závazné, se uvádí, že se toto ustanovení opírá o existenci společenství práva, jehož charakteristické znaky byly rozvinuty judikaturou, která zakotvila zejména zásadu řádné správy (viz mimo jiné rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1992, *Burban*, C-255/90 P, Recueil, s. I-2253, jakož i rozsudky Soudu Nölle, uvedený v poznámce pod čarou 52, a ze dne 9. července 1999, *New Europe Consulting* a další, T-231/97, Recueil, s. II-2403). Toto právo ve formě prezentované v obou prvních odstavcích článku 41 Listiny základních práv vyplývá z judikatury (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. října 1987, *Heylens*, 222/86, Recueil, s. 4097, bod 15, ze dne 18. října 1989, *Orkem*, 374/87, Recueil, s. 3283, a ze dne 21. listopadu 1991, *TU München*, C-269/90, Recueil, s. I-5469, jakož i rozsudky *Lisrestal*, uvedený v poznámce pod čarou 51, a *Nölle*, uvedený v poznámce pod čarou 52) a – pokud jde o povinnost uvést odůvodnění – z článku 253 ES. K úloze soudu Společenství při rozvíjení obecných zásad procesního práva Společenství viz Schwarze, J., *European Administrative Law*, 1. vydání, Londýn 2006, s. 59 a násl.

k neexistenci právně závazného dokumentu, který by práva vyplývající z článku 41 Listiny základních práv prováděl s účinkem na všechny orgány a instituce Společenství⁵⁵, musí být nadále judikatura Soudního dvora⁵⁶.

rádnou správu. Vzhledem k tomu, že ani toto usnesení⁵⁸, ani kodex vypracovaný veřejným ochráncem práv, který má pouze funkci předlohy pro přijetí vlastních kodexů chování orgány Společenství, nemá právně závazný charakter, nemůže z nich navrhovatel dovodit subjektivní práva.

93. Soud tedy v bodě 72 napadeného usnesení právem odkázal na nezávazný charakter usnesení ze dne 6. září 2001⁵⁷, jímž Parlament v návaznosti na podnět veřejného ochránce práv vyzval Komisi, aby vypracovala vhodný návrh nařízení na základě článku 308 ES za účelem zavedení jednotných předpisů pro

94. Na druhé straně je třeba souhlasit s navrhovatelem v tom, že Soud při zkoumání sedmého žalobního důvodu byl povinen použít další prameny práva a neomezovat se jen na článek 20 výše uvedeného kodexu pro řádnou správní praxi, zvláště když se navrhovatel ve své žalobě výslovně dovolával článku 41 Listiny základních práv⁵⁹. Přesto nemůže toto být opomenutí v odůvodnění samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného usnesení, neboť důvody, o něž Soud opírá své rozhodnutí odmítnout sedmý žalobní důvod jako částečně nepřipustný,

55 — Evropský veřejný ochránce práv ve své řeči přednesené před Konventem dne 2. února 2000, v níž se zasedil o začlenění práva na řádnou správu, zdůraznil, že tato zásada musí být provedena přijetím předpisu k zajištění řádné správní praxe. Stejně tak bylo ve zprávě Evropského parlamentu o stavu základních práv v Evropské unii upozorněno na to, že k provedení článku 41 Listiny základních práv do praxe je nezbytné přijetí kodexu pro řádnou správní praxi (zpráva Cornillet ze dne 21. června 2001, *Stav základních práv v Evropské unii*, A5-0223/2001, s. 113 a násl.). Po dotazu Evropského veřejného ochránce práv u všech orgánů a institucí Společenství vyšlo najevo, že žádná odpovídající pravidla neexistovala. Z tohoto důvodu vypracoval vzorový kodex pro řádnou správní praxi a zaslal jej orgánům a institucím Společenství s doporučením, aby vydaly odpovídající procesní předpisy. Tato pravidla měla být zveřejněna v *Úředním věstníku Evropské unie* ve formě rozhodnutí. Zatímco decentralizované agentury vzorový kodex přijaly, zveřejnila Komise procesní předpisy s názvem „Kodex pro řádnou správní praxi“, avšak nikoli jako rozhodnutí, nýbrž v příloze ke svému jednacímu řádu (Úř. věst. L 308, s. 26).

56 — Viz též Lais, M. (citovaný v poznámce pod čarou 46), s. 461, který zastává názor, že ve vztahu k právu na řádnou správu, respektive k jeho jednotlivým znakům, z nichž se skládá, platí v první řadě meze stanovené Soudním dvorem, respektive obsah formulovaný Soudním dvorem.

57 — Evropský parlament, rozhodnutí ze dne 6. září 2001 k mimořádné zprávě Evropského veřejného ochránce práv Evropskému parlamentu v návaznosti na iniciativní přezkum týkající se existence a veřejné dostupnosti kodexu pro řádnou správní praxi v jednotlivých orgánech a institucích Společenství, C5-0438/2000 – 2000/2212(COS).

58 — Lenaerts, K./Van Nuffel, P. (uvezení v poznámce pod čarou 9), bod 17 až 140, s. 783, uvádějí, že „usnesení“ patří k ostatním aktům, jež nejsou uvedeny v článku 249 ES, které mohou orgány Společenství vydat. Poukazují však na to, že tyto akty nejsou vždy předurčeny k tomu, aby vyvolávaly účinky. Schoo, J., *EU-Kommentar* (Jürgen Schwarze a kol.), 1. vydání, Baden-Baden 2000, článek 189 ES, bod 11, s. 1732, řadí politická usnesení a výzvy ostatním orgánům k zahájení činnosti k aktům, které Evropský parlament vydává jako diskusní fórum, avšak nikoli jako legislativní orgán. Mezi politické akty lze řadit usnesení ze dne 6. září 2001 jakožto výzvu Komisi, aby využila své pravomoci iniciativy v rámci legislativního procesu Společenství.

59 — Viz body 49, 50 a 86 žaloby. Soud v minulosti zkoumal porušení zásady řádné správy a přitom sám odkazoval na článek 41 Listiny základních práv. Srov. rozsudky Soudu ze dne 30. ledna 2002, max.mobil v. Komise (T-54/99, Recueil, s. II-313, bod 48), týkající se nároku na pečlivé a nestranné vyřízení stížnosti, a ze dne 13. července 2005, Sunrider v. OHIM (T-242/02, Sb. rozh. s. II-2793, bod 51), týkající se zásady dodržení přiměřené lhůty jakožto součásti zásady řádné správy.

respektive zamítnout jej jako částečně neopodstatněný, v právním přezkumu ob stojí.

správně popřel, že by bylo porušeno právo na obhajobu navrhovatele.

95. Soud tak na výtku navrhovatele, že nebyl informován o rozhodnutí předsednictva ze dne 1. února 2006, jednak v bodě 72 napadeného usnesení odpověděl, že nejde o konečné rozhodnutí, jež by nepříznivě zasahovalo do práv navrhovatele. Skutečně je třeba nejprve konstatovat, že adresátem rozhodnutí předsednictva ze dne 1. února 2006 není navrhovatel, nýbrž generální tajemník Parlamentu. Krom toho má toto rozhodnutí z právního hlediska charakter pověření generálního tajemníka předsednictvem v souladu s čl. 27 odst. 4 pravidel NPP k dosažení vrácení neoprávněně vyplacených peněžních částek prostřednictvím započtení. Toto pověření je však relevantní pouze ve vztahu mezi předsednictvem a generálním tajemníkem a samo tudíž nemá vnější účinek. Teprve výkon tohoto pověření generálním tajemníkem ve formě vydání rozhodnutí ze dne 22. března 2006 je způsobilý zasáhnout do práv navrhovatele a vyvolat tak samostatný nepříznivý účinek. Z toho vyplývá, že navrhovatel, jak Soud správně uvedl, mělo být oznámeno rozhodnutí ze dne 22. března 2006, které se jej bezprostředně dotýká, nikoli však rozhodnutí ze dne 1. února 2006.

96. Krom toho Soud v bodě 33 napadeného usnesení poukázal na to, že se v případě rozhodnutí ze dne 1. února 2006 nejednalo o důkazní prostředek použitý proti navrhovatel, o němž měl být informován⁶⁰. Tím Soud

97. Soud v důsledku toho konstatoval, že Parlament nebyl povinen sdělit navrhovateli obsah tohoto rozhodnutí. Právo dotčené osoby na informaci jako dílčí aspekt práva být vyslechnut ve správním řízení tedy porušeno nebylo.

98. Soud tudíž sedmý žalobní důvod právem odmítl jako částečně nepřípustný, respektive jej zamítl jako částečně neopodstatněný. Vzhledem k tomu, že z tohoto rozhodnutí není patrné žádné porušení zásady řádné správy, je třeba i tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

B – Výsledek přezkumu

99. Vzhledem k výše uvedenému je kasační opravný prostředek neopodstatněný. V důsledku toho je třeba jej v celém rozsahu zamítnout.

60 — Soud zde přitom odkázal na judikaturu soudů Společenství, uvedenou již v bodě 118 rozsudku Gorostiaga Atxalandabaso v. Parlament (uvedeného v poznámce pod čarou 5), k obecné zásadě dodržování práva na obhajobu, podle níž osoba, proti níž je vedeno řízení ze strany správního orgánu Společenství, musí mít možnost vyjádřit se ke všem dokumentům, které tento orgán proti ní hodlá použít.

V – Náklady řízení

100. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího

řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Evropský parlament náhradu nákladů řízení od navrhovatele požadoval a navrhovatel neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

VI – Závěry

101. Ve světle výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„– zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu a

– uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.“